

לא לגברים

בלבד

שתי פסלות, ישראלית ואמריקאית, לבושוח בסרבליים, עובדות בעליית-גג בניו-יורק ביחד, בעזרת משורים, איזמלים וכפטישים

יש בעולם שני סוגי אנשים. אלה העושים הרבה רוח, ואלה העושים ויוצרים בשקט ובציניעה. אחת שכוונתה היא אריאלה שמיר, יפהפיה אמיתית, צנועה הנחבאת אל הכלים או יותר נכון, נחבאת בין הפסלים, פסלים מעשה-ידיה ופרי מחשבתה המקורית. שמיר יוצרת בניו-יורק ויוצקת בתל-אביב. במנהטן היא חולקת עם הפסלת האמריקאית ברברה סיגל

כדרך כלל מפסלת שמיר בברונזה שחורה (לא מלוטשת), אבל את העובר, שהוא לכאורה רבר חי, לא יכלה לראות עשוי מתכת קשה, שחורה או מבריקה. שמיר הרקיקה נראית יותר כמו בובת-חרסינה בעלת עור-שיש, ולא כמו פסלת העוסקת במיקצוע שנחשב בעבר, וגם קצת כיום, כגברי. לראות אותה מחזיקה פטיש ואיזמל ביד עדינה, בציפורניים משוחות לאכה ורודה, זה קצת מוזר, אבל היא עושה זאת כבר 20 שנה. היא הגיעה לניו-יורק עם עמוס, בעלה, ב-1962. הם היו זוג צעיר וטרי. בעלה, בוגר הטכניון, בא לעשות את

להשאיר את המסתכל פעיל, כדי שישתמש בדמיונו." פסליה של שמיר הם בעלי אלמנט פיגורטיבי, ומבחינת הסיגנון הם גולשים אל האבסטרקט. הפסלים שונים, רבים ומגוונים. ומה שמנחה את שמיר בבחירת הנושא הם תחושות ואינסטינקטים. כשיש לה רעיון מסוים, היא מחפשת חומר המתאים לרעיון, כמו פסל העופר, העשוי אבן כהה (אלבסטר) לבנה, המזכירה שיש. זוהי אבן איטלקית, אבן רכה ופיוטית, שהמצרים הקדמונים עבדו בה. נזכרת שמיר: "כשראיתי את האבן, ראיתי בתוכה את העופר".

שני בנים בוארים אריאלה שמיר, אם לשני בנים בוגרים, מתגוררת שנים רבות בניו-יורק, שם היא יוצרת את פסליה - אותם היא יוצקת. בברונזה, בתל-אביב.

חתום וקצת עצב בעיניים. את הפסל הזה, שיצרה הפסלת הישראלית לפני ארבע שנים, היא אינה מוכרת. יש לה אליו קשר אישי-סנטימנטלי, היא מודה.

פורטרט עצמי ננוצא בעליית הגג של שמיר במנהטן. כך היא רואה את עצמה בברונזה: עצמות לחיים גבוהות, פה

עליית-גג ענקית באיזור הפרחים שליד השדרה השישית. עליית-הגג, שגודלה כ-400 מטרים מרובעים, משתרעת על פני קומה שלמה. חלונות ענקיים משקיפים אל הרחוב. ריצפת העץ צבועה בלבן. הקירות מסויידים בלבן ועשרות ספוטילייטס, מגורות זרקורים, פוזרות על התיקרה. עליית-הגג מחולקת לכמה איזורים - איזור תצוגת הפסלים; פינת עבודה, שבהן מכונות מאסיביות וכלי עבודה גבריים ביותר; פינת-ישיבה, ספה סגולה, שטיח טורקזי וכמה תמונות-ישמן ענקיות מעשה ידי השורתפה.

גוף אשה עשוי פלחים

אריאלה שמיר, בעלת העיניים הכחולות והשיער השחור הארוך והמתולתל, קצת נבוכה: "אני ביישנית מטיבעי ונותנת לפסלים לרבר בעד עצמם. יחד עם זאת אני לא רוצה לרחוס ולומר הכל בפסל. אני מעדיפה

פסל של עובר עשוי אבן-בהט (אלבסטר) לבנה. המוז' כירה שיש. זוהי אבן רכה ופיוטית. אומ' רת אריאלה שמיר. את העובר היא לא פיסלה במתכת. כי "זה דבר חי!"